

Madame Nielsens prædiken 3. søndag efter påske

Taler

Madame Nielsen
Forfatter og kunstner

Dato

7. maj 2017

Sted

Skt Lukas Kirke, Aarhus

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannesevangeliet kapitel 16, vers 16-22

Salme

Sorrig og glæde de vandre til hobe

1 [MADAME NIELSEN *står foran alteret i sin lange røde præstindesilkekjole*]

”Jesus sagde: »En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.« Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: »Hvad er meningen med
5 det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?« De sagde altså: »Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om.« Jesus vidste, at de ville spørge ham, så han sagde til dem: »I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig? Sandelig, sandelig siger
10 jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trangsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal
15 jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer.«”

[*Hun bestiger prædikestolen og taler til menigheden*]

Jeg går ikke i kirke hver søndag.

20 Jeg tror ikke

At jeg tror

På Gud

Tror jeg på Jesus?

Jeg tvivler

25 Jeg fortvivler

Men jeg tror også
Jeg tror på kærligheden
Til min søn
30 Til hans mor
Til min datter
Til mine søstre, mine forældre, mine venner, til menneskene, træerne, stenene
og de mindste ting
Jeg tror på kærligheden til livet
35 Og jeg tror også på livet
Jeg tror på verden
At den findes
Alt det, der dog er
Så megen grusomhed, ondskab, uretfærdighed, ødelæggelse,
40 men også så meget smukt
Så meget, der er værd at stå op til, at arbejde, elske, forsøge, lykkes, mislykkes,
forsøge igen for
Så meget, der er værd at tage vare på, beskytte, nære omsorg for, give sig hen til,
elske
45 Jeg tror måske ikke på Gud
Jeg tror måske ikke engang på hans søn
Jesus
Men jeg tror på den kristne kulturhistorie
På rigdommen i bibelteksterne, evangelierne, salmerne, traditionerne,
50 fællesskabet
Jeg tror nok ikke på Gud
Men jeg er ikke desto mindre kristen
Jeg er i så høj grad dannet af den kristne kulturhistorie
at jeg ikke kan *tænke mig selv* uden den
55 Jeg kunne aldrig konvertere til Islam eller Hinduismen, ikke engang til
Jødedommen,
Selvom jeg – som enhver følsom digter – af og til længes mod, som de danske
jøder, jeg kender,
at have en sådan dannelse, som de europæiske jøder, i hvert fald i første del af det
60 20.
århundrede, inkarnerede
Der er uden tvivl meget godt at lære af buddhismen
Men kristendommen er og vil altid være mig meget nærmere end østens vise
mænd og deres

religioner

Og derfor er jeg og har altid været meget optaget af kristendommen inklusive de såkaldt

”hellige” tekster, Biblen, evangelierne og tolkningerne af dem

70 Og dermed også af dagens tekst:

”Hvad er det, den siger?”

Det er ofte det, vi, eller på vores vegne, præsten stiller og med sin prædiken forsøger at

75 besvare

”Hvad handler teksten om?”

Dagens tekst handler nok om tålmodigheden.

80 Om at alt det virkelig kostbare i verden, ja, selve verden, ikke bare giver sig selv, men kræver

vores tålmodighed. Det kunne man, også jeg tale længe om, det vil jeg måske gøre senere i dag eller en anden dag eller nat.

85 Men først synes jeg, vi skal stille os det spørgsmål, som jeg til min forbløffelse næsten altid må konstatere, at præsten springer over, nemlig:

Hvordan er det, dagens tekst taler?

90

Eller endnu mere specifikt: Hvordan er det, Jesus taler i dagens tekst?

»En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal I se mig.«

95 Jesus taler ikke som menneske til menneske.

Jesus taler ikke, sådan som jeg gerne vil gøre, når jeg taler til mine kære, til min seksårige dreng, Samuel, for eksempel, når jeg skal ud at rejse, så ville jeg aldrig sige:

100 *»En kort tid, så ser du mig ikke længere, og atter en kort tid, så skal du se mig.«*

Det vil jo bare gøre ham urolig, og jeg ønsker da ikke at gøre ham mere urolig. Der er i forvejen så meget i verden, der kan gøre ham urolig, hvorfor skulle jeg så

tilsyneladende uden grund – føje mere til?

Jesus taler ikke som en kærlig moder eller fader til sin søn, Jesus taler ikke engang som en

110 købmand, der fortæller, hvad han har i butikken, eller en lille pige, der læser op fra

huskesedlen, hvad hun skal købe, eller en konferencier, der fortæller, hvad aftenen kommer til

at byde på. Jesus taler som sfinxen, historiefortælleren, forfatteren: i gåder.

115

Hvorfor dette slør, han trækker foran alt det, han siger? Ingen klar tale, alt hvad, vi har, når

Jesus har talt, både her og andre steder i Bibelen, er antydninger. Intet vi kan blive enige om

120 uden diskussion, tolkning, overtalelse, forførelse. Hvorfor denne ekstra magtudøvelse? Er det

ikke nok for Jesus, at han er Guds søn, at de tolv er hans disciple, og han den unge mester,

hvorfor skal han uafsladelig demonstrere sin magt ved kun at sige noget af det,

125 han ved, en flig,

aldrig det hele?

Det har altid fascineret mig ved Jesus, ved Bibelteksterne, men det har også altid bekymret

130 mig:

Denne magtudøvelse, en mulighed for at udøve magt over andre, som lurer overalt i sproget,

og som Jesus åbner for og gør brug af.

135 Jeg tror, at Jesus med sin *måde at tale på*, her og mange andre steder i

Evangelierne, og som

mange profeter og vise mænd og seere osv. før og efter ham, åbner præcis den sprække i

sproget, i det, han siger, som har muliggjort alle de grusomheder, al den vold og

140 magtudøvelse,

som den kristne kirkes historie er så *gru-fuld* af.

Det er i en vis forstand altsammen hans skyld.

145

Siden Jesus har ukristeligt mange af dem, der talte i hans navn eller på hans kirkes vegne gjort brug af den mulige magt over andre mennesker, deres usikkerhed, frygt, håb, som det
150 gådefulde i hans tale åbner for.

Utallige er de præster og kirkens mænd, som – fordi de ved bedre, fordi de forstår at bruge den mulige magt, der ligger i nødvendigheden af at *tolke* Jesus' og Bibelens ord,
155 har tiltaget sig magt over andre mennesker, udnyttet og udbyttet dem, pint og brændt dem. Hvorfor? Hvorfor denne forfængelighed i Jesus tale? Hvorfor disse stjernenykker?
Jeg forstår det ikke.

160 Og det er nok den vigtigste grund til, at jeg har svært ved at *tro* på Jesus.

Men samtidig er jeg forfatterinde nok til at se, at netop det *uudgrundelige* i Jesus' tale, i evangelierne, i Bibelen, er det, der har gjort, at hans ord, og bøgerne, de står i,
165 har overlevet i to tusinde år. Akkurat som de græske tragedier og Shakespeares og litteraturens andre klassikere: Det uudgrundelige, uudgrundelighedens rigdom, at man kan blive ved med, at man
170 aldrig kan blive færdig med at grunde over, fortolke, udlægge. Osv.

Det er paradoksalt, men det paradoksale er også det skønne ved verden og livet. Det paradoksale og det fraktale: at der altid vil være mere at opdage, flere detaljer,
175 nuancer, udfoldninger.

Jesus er en forfører, en fortæller, han får mennesker til at lytte og sågar følge sig, han har en
180 uhyggelig og fascinerende magt.

Han er jo kun tilsyneladende selvopopfrende, ydmyg, selvudslettende. Akkurat som Franz af

185 Assissi og Gandhi osv., det er ikke nok for dem, at de gør det gode, de og Jesus har brug for, at nogen *ser* det gode, de gør, at nogen *lytter, gentager* deres ord og siger dem videre.

190 Hvis Jesus bare havde sagt *rent ud*, hvad der skulle ske, så havde ingen fulgt ham og videregivet hans ord. Så var han for længst glemt.

Nej, jeg tror nok ikke på Jesus, jeg tror på kærligheden, omsorgen for verden, alt det smukke

195 og skrøbelige, der dog er.

[Madame Nielsen synger med orgelledsagelse hendes sang HUMAN ARMS, der findes på albummet "Natural Selector" fra 2010]

200 Ja, Human Arms, det bedste våben, vi har mod verdens og vore egne grusomheder, er hinanden og den sanselige nære verden omkring os, kærligheden, omsorgen, lydhørheden, tålmodigheden, fællesskabet.

205 Så lad os sammen synge en salme:

[Sammen, i fællesskab, synger de tilstedeværende i Skt. Lukas Kirke denne solbeskyllede søndag eftermiddag i maj Kingos "Sorrig og Glæde".]

210

Kilde

Manuskript taget fra www.sklukaskirke.dk med tilladelse fra udgiver og taler.

Kildetype

Dokumentation på online medie

215

Tags

3. søndag efter påske, Første tekstrække, Lægprædikant, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/madame-nielsens-praediken-3-sondag-efter-paske>

220